

Typ zápisu	Porada
Termín konání	22. 1. 2013
Název akce	Porada pracovníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností Zlínského kraje (kteří vykonávají státní správu na úseku státní památkové péče), za účasti zástupců Památkové inspekce MKČR; Krajský úřad Zlínského kraje
Účastníci porady	<p>za PI – JUDr. Martin Zídek, ředitel Památkové inspekce, PhDr. Jindřich Noll</p> <p>za KÚZK – PhDr. Jana Spathová, H. Slušíková, Mgr. Eva Lidáková, Ing. Eustach Janoušek, PhDr. Aleš Naňák, Ing. Alena Pospíšilová</p> <p>za NPÚ – ÚOP: Ing. Ladislav Buchta</p> <p>za OÚ ORP – Ing. Dagmar Navrátilová, Ing. Karel Bartošek, Mgr. Petr Chváta, Ing. arch. Magda Čeladníková, Ing. Alena Staňová, Ing. Petr Klokočka, Helena Halaštová, Ing. arch. Radka Borunská, Věra Mikulková, Libuše Hradilová, Bc. Petr Zajíc, Ing. Josef Slánský, CSc., Bc. Anna Sábliková, Ing. Martin Pacoň, Ing. Barbora Muselíková, Ing. Olga Gajdošíková, Mgr. Markéta Mentzlová, Ing. Alexandra Hromadová, Ing. arch. PhDr. Hrbáčková Renata</p> <p>Omluveni: Ing. arch. Miloslav Tabarka</p> <p>Neomluveni: 0</p>

Úvod

Místo zasedání:	Zlín, Krajský úřad Zlínského kraje, 14. etáž, místnost č. 1448
Začátek a konec jednání:	09:00 – 14:00
Počet přítomných:	(28)
Počet omluvených:	(1)
Počet neomluvených:	(0)

Program jednání

1. Přivítání a zahájení porady – PhDr. Jana Spathová, vedoucí oddělení památkové péče KÚZK,
2. Prezentace struktury webu MKČR – sekce památková péče - JUDr. Martin Zídek, ředitel Památkové inspekce
3. Problematika výkonu státní správy na úseku památkové péče ve vazbě na dotazy jednotlivých ORP – JUDr. Martin Zídek, ředitel Památkové inspekce, PhDr. Jindřich Noll
4. Stavební zákon po tzv. velké novele č. 350/2012 Sb. (část I.), JUDr. Martin Zídek, ředitel Památkové inspekce, PhDr. Jindřich Noll
5. Přestávka na oběd
6. Stavební zákon po tzv. velké novele č. 350/2012 Sb. (část II.), JUDr. Martin Zídek, ředitel Památkové inspekce, PhDr. Jindřich Noll

1) Zahájení

Poradu zahájila úvodním slovem PhDr. Jana Spathová, vedoucí oddělení památkové péče KÚZK, která přivítala hosty – ředitele Památkové inspekce MKČR JUDr. Martina Zídka a PhDr. Jindřicha Nolla, rovněž zástupce NPÚ ÚOP v Kroměříži Ing. Ladislava Buchtu a všechny přítomné zástupce jednotlivých obcí s rozšířenou působností. Dále omluvila z účasti Mgr. Pavla Macuru, vedoucího odboru kultury a památkové péče, a stručně nastínila body, jimž bude porada věnována. Po tomto krátkém přivítání předala PhDr. Spathová slovo JUDr. Martinu Zídkovi, který pozdravil přítomné a přistoupil k prezentaci prvního příspěvku.

2) Prezentace struktury webu MKČR – sekce památková péče - JUDr. Martin Zídek, ředitel Památkové inspekce

Webové stránky MKČR lze nalézt pod tímto odkazem:

<http://www.mkcr.cz/>

Sekce Památkové péče:

<http://www.mkcr.cz/kulturni-dedictvi/pamatkovy-fond/default.htm>

Kontakty na pracovníky Památkové inspekce (PI):

<http://www.mkcr.cz/scripts/detail.php?id=56>

Kontrolní zjištění PI (pravidelně aktualizovaná – nejnovější text v dokumentu označen modře):

http://www.mkcr.cz/cz/kulturni-dedictvi/pamatkovy-fond/pamatkova_inspekce/kontrolni-zjisteni-87868/

Sekce metodické činnosti (podklady, dokumenty):

http://www.mkcr.cz/cz/kulturni-dedictvi/pamatkovy-fond/pamatkova_inspekce/metodicka-cinnost-pro-organy-pamatkove-pece-87869/

<http://www.mkcr.cz/kulturni-dedictvi/pamatkovy-fond/kraje-a-obce/default.htm>

Procesy upravující nakládání s památkovým fondem:

<http://www.mkcr.cz/cz/kulturni-dedictvi/pamatkovy-fond/legislativa/procesy--upavujici-nakladani-s-pamatkovym-fondem-67382/>

<http://www.mkcr.cz/kulturni-dedictvi/pamatkovy-fond/legislativa/default.htm>

3) Problematika výkonu státní správy na úseku památkové péče ve vazbě na dotazy jednotlivých ORP – JUDr. Martin Zídek, ředitel Památkové inspekce, PhDr. Jindřich Noll

1. Osoba žadatele při vydávání koordinovaného závazného stanoviska

Otázka:

Je třeba při přijímání koordinovaného závazného stanoviska, kdy se pracoviště obecního úřadu obce s rozšířenou působností - památková péče dle § 29 odst. 2 písm. b) a § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987, o státní památkové péči, v platném znění (dále jen památkový zákon) - vyjadřuje formou podkladu pro koordinované závazné stanovisko akce, vyžadovat u záměrů týkajících se stavby např. inženýrských sítí souhlas s realizací akce vlastníka/ů nemovitosti (pozn.: žadatel není vlastníkem)? Jedná se např. o telekomunikační síť, která je navržena na více pozemcích (několik desítek pozemků). U dřívějších záměrů se souhlasy vlastníků nemovitosti se stavbou v rámci koordinovaného závazného stanoviska nevyžadovaly.

Odpověď:

Při odpovědi na tuto otázku je třeba respektovat několik úvah. Památkový zákon dává orgánu státní památkové péče možnost reagovat na žádost závazným stanoviskem za dvou předpokladů, které nemusí být naplněny současně, s čímž je spojeno i ustanovení, na které musí být v závazném stanovisku odkázáno.

Předpokladem pro vydání závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 památkového zákona je žádost v tomto ustanovení výslovně uvedené osoby o ten typ prací, které jsou v tomto ustanovení popsány. Jinými slovy z hlediska podaného dotazu žádost vlastníka (správce, uživatele) dotčené nemovitosti, která není kulturní památkou, ale nachází se v památkově chráněném území nebo v památkovém ochranném pásmu. Zde je tedy z hlediska vydání závazného stanoviska rozhodný poznatek, zda je prokázáno, že žadatel splňuje kriteria jedné z osob, které jsou v ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona uvedeny, což s ohledem na již zmíněné nemusí být osoba vlastníka dotčené nemovitosti, ale i osoba, která má k dotčené nemovitosti vztah uživatelský nebo správcovský. Jsou-li splněny předpoklady pro aplikaci tohoto ustanovení, má postup podle § 14 památkového zákona přednost před obecnou úpravou popsanou níže.

Předpokladem pro vydání závazného stanoviska podle § 11 odst. 3, popřípadě § 29 odst. 2 písm. b) památkového zákona je, že závazné stanovisko (to má formu výlučně podle § 149 správního řádu) je poskytováno do řízení, jehož výsledek umožňuje promítnutí závěrů závazného stanoviska do výroku správního rozhodnutí (zde postačí skutečnost, že takový postup typově rozhodnutím může skončit, nikoli to, zda rozhodnutím skončí postup konkrétní). Jinými slovy jde o případy řízení, které příslušný správní orgán (typicky stavební úřad) zahajuje z moci úřední (např. otázky odstraňování tzv. „černých“ staveb, k této problematice například rozsudek Nejvyššího správního soudu **sp. zn. 8 As 12/2010 – 113 ze dne 7.2.2012**) nebo zda typově je schopno podání osoby, která žádá o vydání závazného stanoviska, vyvolat řízení či jiný postup, který by mohl být ukončen i správním rozhodnutím, před příslušným správním orgánem (v našem případě převážně před stavebním úřadem, k tomu například stanovisko Ministerstva kultury, odboru památkové péče č.j. 19517/2011

OPP ze dne 7. dubna 2011, http://www.mkcr.cz/assets/kulturni-dedictvi/pamatkovy-fond/kraje-a-obce/019517-11_1.doc). Zde jen připomínám, že jsou-li splněny současně podmínky pro vydání závazného stanoviska podle § 14 a podle § 11 odst. 3, popř. § 29 odst. 2 písm. b) památkového zákona, pak má postup dle § 14 odst. 2 památkového zákona přednost.

Dále si musíme uvědomit, že koordinované závazné stanovisko není jakýmsi aktem sui generis, ale že svou povahou je závazným stanoviskem, které posuzuje více veřejných zájmů, ale svou podstatu závazného stanoviska procesem koordinace neztrácí, jak na straně 2 svého metodického doporučení „Koordinované závazné stanovisko“ ze dne 5.2.2007 konstatuje Ministerstvo pro místní rozvoj a jak vyplývá i například ze závěru č. 109 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 2. 12. 2011 ve věci přezkumu koordinovaného závazného stanoviska vydaného podle § 4 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu.

V logice výše uvedeného je pak také na straně tři zmíněného metodického doporučení Ministerstva pro místní rozvoj konstatováno, že dokumentace (jinými slovy žádost) musí být taková, aby splnila v plném rozsahu předpoklady pro umožnění projednání podle všech předpisů, které mají být při tvorbě koordinovaného závazného stanoviska respektovány.

Tím se dostáváme k závěru, který zní, že je jedno, zda výsledné posouzení zájmů státní památkové péče bude mít podobu samostatného závazného stanoviska nebo koordinovaného závazného stanoviska, neboť v obou případech jde o tentýž typ aktu, který je přezkoumatelný z hlediska naplnění týchž zákonných ustanovení jako samostatné závazné stanovisko (zde je třeba opět odkázat již zmíněný závěr č. 109 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu). Skutečnost, zde je zpracováváno koordinované závazné stanovisko nebo závazné stanovisko, tedy nemá na výše popsané úvahy, které se dotýkají § 14 odst. 2, § 11 odst. 3, § 29 odst. 2 písm. b) památkového zákona žádný vliv, procesní i hmotněprávní předpoklady pro vydání závazného stanoviska jsou v obou případech stejné. Nic na této skutečnosti nemění ani fakt, že z hlediska vnitřní komunikace uvnitř úřadu nejdříve z hlediska zájmů vznikne podklad pro koordinované závazné stanovisko, neboť výstup navenek za daný správní orgán podobu závazného stanoviska (byť se zde objevuje slovo „koordinované“) mít musí a je plně přezkoumatelné z týchž hledisek zákonnosti jako samotné závazné stanovisko.

2. Blokové řízení a památková péče

Otázka:

Může správní orgán v rámci výkonu státní památkové péče ukládat blokové pokuty?

Odpověď:

Zcela lapidárně se dá odpovědět tak, že může, pokud má pokutové bloky. Současně je třeba respektovat i ostatní předpoklady, které jsou s blokovým řízením spojeny.

1. Blokové řízení se může uplatnit pouze u přestupků, je upraveno výlučně v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), a nelze je aplikovat na správní delikty podle § 35 památkového zákona.

2. Postihnout blokovou pokutou lze obviněného jen za předpokladů popsaných v § 84 odst. 1 přestupkového zákona, tj. jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit.
3. Nelze pominout dále ani fakt, že konstrukce správního orgánu je dle stávající správního řádu odlišná od konstrukce předchozího správního řádu. Správním orgánem podle stávajícího správního řádu je „celý“ městský úřad, magistrát statutárního města nebo krajský úřad, což sice na jedné straně umožňuje tomuto úřadu vydat koordinované závazné stanovisko, o kterém je pojednáno v předchozí otázce, ale současně mu z § 57 odst. 1 přestupkového zákona vyplývá povinnost projednat ve společném řízení ty přestupky, kterých se dopustil tentýž pachatel, a k jejichž projednání je příslušný tentýž městský úřad, magistrát statutárního města nebo krajský úřad, aniž by nezbytně muselo jít o tentýž odbor daného úřadu.
4. V blokovém řízení lze podle § 13 odst. 2 přestupkového zákona uložit pokutu **do 1000 Kč**, protože tento zákon ani jiný zákon (tedy ani památkový zákon) nepřipouští uložit v takovém řízení pokutu vyšší.
5. Dále je třeba pamatovat na jednoznačné identifikování protiprávního jednání, které bylo sankcí postiženo, aby tak nemohlo dojít k dvěma variantám, z nichž ani jedna není chtěna:
 - a) aby byla vyloučena možnost dvojího postihu za tentýž skutek nebo
 - b) aby pro nedostatečně určitě popsaný skutek nemusela být aplikována zásada in dubio pro reo, kdy platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 24/2012 – 24 z 15.3.2012); při nedostatečně popsaném skutku a časovém souběhu (což by například právě s ohledem na ustanovení § 57 přestupkového zákona nastat nemělo) dvou jednání obviněného by mohl obviněný poukazovat na to, že měl oprávněně za to, že blokovou pokutou byla postižena všechna jeho protiprávní jednání k danému datu nebo ta jednání, která by pod obecně popsaný skutek byla podřaditelná.

Toto jsou ve stručnosti předpoklady, které musí mít příslušný správní orgán na zřeteli, pokud by chtěl postupovat cestou blokového řízení.

3. Nevyčkání vydání závazného stanoviska a provedení jiných prací než těch, které byly popsány v žádosti o závazném stanovisku

Otázka:

Modelová situace: Investor požádal o závazné stanovisko k umístění reklamní výstrče. Bylo zahájeno řízení dle §14 odst. 2 PZ, ale během řízení investor provedl instalaci nejen reklamní výstrče, ale i dalších reklamních prvků, které nebyly předmětem žádosti. Jak se s touto skutečností vypořádat?

Odpověď:

Odpověď se i z hlediska otázky musí rozpadnout do dvou relativně samostatných částí, tedy do části pojednávající o posouzení případu, kdy žadatel nevyčkal vydání závazného stanoviska a práce provedl, a dále, kdy provedl práce, o jejichž posouzení nepožádal vůbec.

Jsem toho názoru, že předpokladem pro postup podle § 14 odst. 2 památkového zákona je včas podaná žádost oprávněné osoby na posouzení prací, popsanych v § 14 odst. 2 uvedeného zákona. Skutečnost, že žadatel nevyčkal vydání rozhodnutí, po mém soudu automaticky neznamená, že odpadl důvod, pro který se řízení vede. Tím důvodem je soulad zamýšlených prací se zájmem státní památkové péče a skutečnost, že vyjádření tohoto postoje může být významné jak z hlediska uložení možné sankce, tak z hlediska domáhání se nápravy. Samozřejmě je otázkou, nakolik nezákonně provedené práce podřadíme pod závady, které porušují ochranu architektonického dědictví, které může ve smyslu § 137 odst. 1 písm. i) stavebního zákona nařídít stavební úřad, ale jasná deklarace souladu či rozporu těchto prací se zájmy státní památkové péče nemůže být na závadu při respektování skutečnosti, že řízení bylo zahájeno za výše uvedených předpokladů. Nad to, zejména v případě negativního závěru a domáhání se postupu dle zmíněného ustanovení stavebního zákona, tento závěr může být využitelný i z hlediska, nakolik a zda vůbec v tomto případě má daný žadatel nárok na stavební příspěvek v souvislosti s odstraněním těchto úprav, jak o tom hovoří § 137 odst. 5 a § 138 odst. 4 stavebního zákona.

Zde je bezpředmětné, co fyzicky žadatel provedl, předmětem posouzení je v tomto případě věc tak, jak je vymezena v žádosti, nikoli výsledná podoba realizovaných prací, které by případně mohly být i předmětem jiného posouzení (např. v rámci sankčního řízení).

U prací provedených, aniž by o jejich posouzení vlastník (správce, uživatel) dotčené nemovitosti požádal, platí, že vydat závazné stanovisko lze pouze za předpokladu, že na postup orgánu státní památkové péče bude navazovat postup dle stavebního zákona (k tomu viz výše odpověď na dotaz v bodě 1 a vazba na aplikaci ustanovení § 11 odst. 3 památkového zákona). V další části dnešní porady se budeme zabývat stavebním zákonem po tzv. velké novele, na tomto místě si tak dovolím pouze avizovat, že ustanovení § 79 odst. 2 písm. a) ve vazbě na odstavec 3 téhož ustanovení předpokládá, že informační a reklamní zařízení o jakékoli ploše, která jsou umístovaná v památkové rezervaci, památkové zóně nebo v památkovém ochranném pásmu, vyžadují minimálně územní souhlas a ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona by na takový případ mělo být aplikovatelné beze zbytku.

Samozřejmě pak na takové jednání lze souběžně reagovat sankcí, a to zejména v tom případě, kdy byly práce realizovány buď zcela bez závazného stanoviska nebo je výsledné závazné stanovisko negativní, popř. z něj vyplývají podmínky, které nejsou dodrženy. Všechny tyto případy jsou kryty skutkovou podstatou dle § 35 odst. 1 písm. h) nebo § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona.

4. Minimum regulativ v územním plánu a možnost omezení výstavby v památkové zóně z hlediska zájmů státní památkové péče

Otázka:

Jak postupovat v případě, že územní plán města, v němž se nachází městská památková zóna, nemá prakticky žádná regulativa, regulační plán město nemá? Znamená to, že správní orgán musí povolit cokoli, co kdo v městské památkové zóně navrhne a neodporuje to územnímu plánu?

Odpověď:

Ó, nikoli a ani náhodou.

Základní otázkou, kterou si v souvislosti s existencí územního plánu musíme klást, je obsah a účel územního plánu. Tím je ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 stavebního zákona zejména plošné a prostorové uspořádání obce, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury. Z tohoto vymezení a zejména pak z vymezení obsahu a účelu regulačního plánu vyplývá, co naopak územním plánem řešit nelze, což jsou zejména podrobné podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb. Tuto skutečnost je třeba podtrhnout zejména s ohledem na novelizovanou podobu ustanovení § 43 odst. 3 stavebního zákona, která mimo jiné předpokládá, že územní plán nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím. Jinými slovy územní plán nesmí řešit umístování konkrétních staveb na konkrétních pozemcích (fakticky s výjimkou staveb odpovídajících koncepci veřejné infrastruktury; typicky by šlo o stavby v souvislosti s dopravními koridory) a tím méně podrobnosti jdoucí pod tento detail.

Ačkoli tak územní plán předpokládá, že lze v dotčeném území realizovat výstavbu, neříká a nemůže říkat, že je možné v daném prostoru realizovat jakýkoli stavební záměr. Způsob posuzování a možné stanovení přísnějších podmínek v konkrétním případě pak dokonce stavební zákon výslovně předpokládá a tato logika je fakticky obsažena zejména v textu § 4 odst. 4 stavebního zákona, který výslovně hovoří o tom, že dotčený orgán není vázán svým předchozím závazným stanoviskem, pokud jeho odchylný názor je dán skutečnostmi, které vyplývají z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že umístění konkrétní stavby (s konkrétní podobou, hmotou a výrazem) na konkrétní části pozemku není v naprosté většině případů otázkou, kterou přísluší řešit územnímu plánu.

Z hlediska předvídatelnosti aktů veřejné správy v rámci územního rozhodování, tj. využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, dává územní plán stavebníkům relativně nízkou záruku realizace jejich konkrétního záměru, neboť málokdy půjde v takové míře konkrétnosti o otázku, o které by bylo předtím územním plánem výslovně rozhodnuto a která by ve smyslu § 4 odst. 5 stavebního zákona neumožňovala se dotčenému orgánu právě s poukazem na míru podrobnosti se případně i odchýlit od předchozího stanoviska za daný veřejný zájem k územnímu plánu, který řešil plochu nikoli konkrétní pozemek.

Zákon o státní památkové péči ve spojení s ustanovením § 37 a § 45 správního řádu jednoznačně upravuje řízení podle § 14 zákona o státní památkové péči jako řízení, které může být zahájeno pouze na návrh účastníka řízení. Předmět tohoto řízení pak svým podáním (žádostí) upravuje účastník řízení a tímto rozsahem je správní úřad při svém rozhodování vázán. Příslušný správní úřad tak v tomto případě hodnotí konkrétně předložený navržený záměr z hlediska zájmů státní památkové péče a o

přípustnosti navržených prací z hlediska těchto zájmů také ve zmíněném správním řízení rozhodne. Obecně je však třeba zdůraznit, že závěr orgánu státní památkové péče v závazném stanovisku ke konkrétnímu stavebnímu záměru nesmí popírat územní plán jako celek a vždy by z odůvodnění mělo být zřejmé, proč konkrétní návrh je v rozporu se zájmy státní památkové péče nikoli, že je v rozporu s těmito zájmy jakýkoli záměr předpokládající využití územním plánem zakotvené.

Pokud bych se měl dopustit možná až nemístného zjednodušení, pak mohu uvést jako příklad to, že i když územní plán předpokládá možnost realizace obytných staveb v řešené ploše o případně popsané maximální podlažnosti 6 podlaží, není právem vlastníka každého jednotlivého pozemku na svém pozemku realizovat obytnou stavbu. Klasicky lze zmínit pozemek typu „nudle“ o šířce 1 metru a délce 60 metrů, kde není možné zajistit odstupové požadavky, řádný odvod srážkových vod atp. Znamená to pouze, že v řešeném území takový typ staveb být umístován sice může, ale i to, že stavební úřad a dotčené orgány mají relativně široký prostor pro správní uvážení při stanovení podmínek pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb nebo vyjádření toho, že i přes zamýšlené respektování funkce objektu konkrétní návrh tyto podmínky nesplňuje. Relativně velkou záruku předvídatelnosti by z hlediska územního plánování při umístování jednotlivých staveb závazně mohl dát pouze regulační plán.

Dále pak nelze pominout ani obsah podmínek ochrany dané památkové zóny, které by měly vyplývat z aktu, jímž byla daná památková zóna vymezena. I tyto podmínky z hlediska správního uvážení představují významný limit pro uvážení správního orgánu (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 9/2007 – 132 z 27.6.2007).

5. Žádost uživatele či správce o závazné stanovisko dle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči

Otázka:

Dle §14 odst. 2 zákona o státní památkové péči je oprávněn žádat o závazné stanovisko vlastník (správce, uživatel). Jakým dokladem se musí uživatel (nájemce) prokázat, aby bylo možné uznat jeho oprávnění žádat o ZS? Pokud by to byla nájemní smlouva, jaké údaje má obsahovat. Pokud nájemní smlouva umožňuje nájemci stavební úpravy a zajištění všech potřebných povolení, může nájemce zplnomocnit k vyřízení těchto povolení další osobu?

Odpověď:

Správce nebo uživatel nemovitosti podle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči může být sám zmocněn vlastníkem nemovitosti podle § 33 správního řádu. Pak je třeba si dát pozor na náležitosti plné moci. Současně je třeba si uvědomit, že v takovém případě je prakticky bezpředmětné, zda je zplnomocněný zástupce současně správcem nebo uživatelem, protože v řízení vystupuje jménem a slovy zákona jedná na účet zastoupeného, tj. vlastníka dotčené nemovitosti (v takovém případě by šlo žádost vlastníka dané nemovitosti, nikoli zplnomocněného zástupce).

Obsahuje-li podání tvrzení, že žadatel je buď správce nebo uživatel (a není zmocněn vlastníkem), měl by na podporu tohoto svého tvrzení v souladu s § 52 správního řádu navrhnout důkazy, tzn. fakticky předložit listinu či jiný doklad, ze kterého by vyplýval jeho uživatelský nebo správcovský titul. Bude-li

ve věci přijímáno závazné stanovisko formou rozhodnutí, musí takový žadatel v žádosti současně v souladu s § 45 odst. 1 správního řádu identifikovat ostatní účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu; jimi případně deklarovaný nesouhlas se zamýšlenými pracemi by podle našeho soudu představoval důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Jedinou výjimkou jsou případy, kdy by správní rozhodnutí, rozsudek soudu, popř. přímo právní norma umožňovaly uživateli či správci realizovat určitý typ prací i bez souhlasu vlastníka.

V našem případě (dle závěrečné věty dotazu) by z doložené nájemní smlouvy však všechny podstatné záležitosti vyplývat měly, a proto by v takovém případě zdárnému průběhu řízení po procesní stránce nic nebránilo. Současně je však třeba připomenout, že udělení souhlasu se stavebními pracemi nelze ztotožnit s plnou mocí a že i v takovém případě by při vydávání závazného stanoviska formou správního rozhodnutí byl vlastník nemovitosti vedlejším účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, tj. i jemu by muselo být v tomto případě v rámci jednotlivých procesních kroků doručováno.

Pokud by byl účastníkem řízení uživatel či správce, nic mu nebrání, aby se i on samotný nechal zastupovat v souladu s ustanovením § 33 správního řádu. Zplnomocněný zástupce by v takovém případě jednal jménem a na účet uživatele či správce. Na procesním postavení vlastníka nemovitosti, které zmíněno v předchozích dvou odstavcích by se nic neměnilo a závěry popsané v těchto odstavcích se tak plně vztahují i na případ, kdy žadatelem je uživatel či správce nemovitosti, zastoupený na základě plné moci další osobou.

6. Postih právnické osoby v případě, kdy restaurování provádí fyzická osoba bez povolení Ministerstva kultury

Otázka:

Ustanovení § 35 odst. 1 písm. g) zákona o státní památkové péči říká: Obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 mil. Kč právnické osobě nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí restaurování, jde-li o kulturní památku, prostřednictvím fyzické osoby, která nemá povolení ministerstva kultury, nejde-li o výkon rest. činnosti.....atd. Tou právnickou osobou nebo fyzickou osobou oprávněnou k podnikání je myšlen výhradně vlastník kulturní památky nebo to může být i jiný subjekt (např. agentura), která na základě smluvního vztahu s vlastníkem kulturní památky pro něj restaurátorské práce zajišťuje?

Odpověď:

Úvodem si dovoluji odcitovat několik vět ze strany 237 a 238 komentáře Zákona o státní památkové péči, autorů Jiřího Varhaníka a Stanislava Malého, který vyšel v Praze roku 2011.

„K naplnění skutkové podstaty podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o státní památkové péči může dojít zejména v případě, kdy právnické osoby a podnikající fyzické osoby zaměstnávají v pracovním nebo obdobném poměru osoby, které v jeho rámci provádějí restaurátorské práce, aniž by byly držiteli povolení ministerstva kultury, nejde-li o případ uvedený v § 14 odst. 12 zákona o státní památkové péči, nebo tímto způsobem zaměstnávají fyzické osoby, jimž byla restaurátorská činnost pozastavena podle § 14a odst. 11 zákona o státní památkové péči, anebo fyzické osoby, které nejsou osobami

oprávněnými k restaurování podle § 14b odst. 2 zákona o státní památkové péči nebo které postupují v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 3 nebo § 39 odst. 3 zákona o státní památkové péči.

Dále může k naplnění této skutkové podstaty dojít tehdy, pokud právnická osoba provádí restaurování jako objednatel, obvykle tedy vlastník kulturní památky, přičemž zhotovitelem jsou fyzické osoby výše uvedené. U podnikající fyzické osoby by přicházelo v úvahu naplnění této skutkové podstaty v případě, kdy by např. předmětem jejího podnikání byla správa nemovitostí, neboť správa vlastního majetku není podnikáním ve smyslu živnostenského zákona. V důsledku této skutečnosti nelze podle tohoto ustanovení postihovat fyzické osoby, které jako vlastníci kulturních památek prováděly jejich restaurování prostřednictvím uvedených osob v rozporu se zákonem.“

Zde je třeba nad citovaný rámec zdůraznit, že ustanovení § 39 zákona o státní památkové péči na „restaurování prostřednictvím osoby bez patřičného rozhodnutí“ výslovně nepamatuje a ustanovení § 39 odst. 1 písm. h) zákona o státní památkové péči dopadá přímo na osoby, které v rozporu se zákonem restaurátorský zásah samy provedly.

Památková inspekce řešila nedávno případ, kdy odborná organizace státní památkové péče ve svém sdělení konstatovala, že součástí restaurování byly rovněž zásahy do figurálních částí vitráží, které prováděla fyzická osoba bez povolení ministerstva kultury k takovým pracím. Také podle restaurátorského záměru, který měl být součástí žádosti o vydání závazného stanoviska orgánu státní památkové péče, měla obnova výplní oken zahrnovat mj. doplnění malby na skle „malbu na těchto sklech bude nutné po vyčištění zrestaurovat“, a to včetně malby figurální, neboť je v tomto záměru dále uvedeno, že se bude „stejně postupovat při opravě malby na postavách“. V zápisu o odevzdání a převzetí závěrečné restaurátorské zprávy potvrdil vedle vlastníka kulturní památky rovněž příslušný orgán státní památkové péče že „práce jsou provedeny dle předloženého záměru a řádně dokončeny“, z čehož je nutno dovodit, že bylo provedeno rovněž toto doplnění maleb na skle. Skutečnosti, že restaurátorské práce na figurách byly provedeny, nasvědčuje rovněž zápis o jejich odevzdání a převzetí z xx.x.201x, který na tento restaurátorský záměr odkazuje. Podle smlouvy o dílo uzavřené mezi Městem a fyzickou osobou podnikající měl „vlastní restaurátorské práce provádět určitý restaurátor“, tedy fyzická osoba s povolením k restaurování vitráží s opakovaným dekorem, které vydalo Ministerstvo kultury pod zn.(xxx), přičemž ani v cit. restaurátorské zprávě vypracované touto osobou není mezi vyjmenovanými osobami spolupracujícími na restaurování pod bodem F uvedena žádná, která by měla povolení k restaurování figurálních maleb na skle.

Na základě již uvedeného tedy musela památková inspekce dospět k následujícím závěrům:

1. Fyzická osoba, která zpracovala restaurátorskou zprávu a podle shromážděných podkladů práce také provedla, neměla povolení k restaurování figurálních maleb na skle vydané podle § 14a zákona o státní památkové péči.
2. Vítěz výběrového řízení jako fyzická osoba oprávněná k podnikání na základě živnostenského zákona podle shromážděných podkladů provedl restaurování prostřednictvím fyzické osoby, která neměla povolení k restaurování figurálních maleb na skle.

Na základě těchto zjištění dospěla památková inspekce k podezření, že výše uvedeným jednáním se mohl zpracovatel rest. zprávy dopustit přestupku dle § 39 odst. 1 písm. h) zákona o státní památkové péči a vítěz výběrového řízení správního deliktu dle § 35 odst. 1 písm. g) cit. zákona.

4) Stavební zákon po tzv. velké novele č. 350/2012 Sb., JUDr. Martin Zídek, ředitel Památkové inspekce, PhDr. Jindřich Noll

Několik postřehů, které se dotýkají především dotčených orgánů

1. Pojem závazná stanoviska a stanoviska - § 4 odst. 2

V § 4 odst. 2 písm. a) je výslovně zakotvena skutečnost, že závazná stanoviska jsou podkladem nejen pro rozhodnutí stavebního úřadu, ale i pro další zjednodušující úkony (územní souhlas, ohlášení, úkony autorizovaného inspektora nebo pro postup při uzavírání veřejnoprávní smlouvy, kterou se nahrazují rozhodnutí stavebního úřadu).

V písmenu b) téhož ustanovení jsou jako podklady pro opatření obecné povahy (zejména jde o územně plánovací dokumentaci) zmíněna jako pojem stanoviska, přičemž je současně vyjádřena závaznost jejich obsahu pro takovéto akty (k tomu viz bod 5. níže i ve vztahu k zastupitelstvům, která schvalují územně plánovací dokumentaci).

Nadále se nic nemění na otázce vázanosti předchozím závazným stanoviskem a úpravě výjimek z této vázanosti, která je nyní upravena shodně jako v minulosti v nově označeném odstavci 4.

2. Povinnost vyjádřit se k variantám řešení samostatně - § 4 odst. 3

Pokud návrh řešení obsahuje varianty, je dotčený orgán povinen posoudit každou variantu samostatně. Věcně tedy jde o zákaz výběru „nejlepší“ varianty z hlediska dotčeného veřejného zájmu a pominutí řešení souladu ostatních variant s chráněným veřejným zájmem.

3. Zákaz podrobností do vyššího stupně územně plánovací dokumentace - § 36 odst. 3, § 43 odst. 3

V uvedených ustanoveních je vyjádřena zásada, že méně podrobná územně plánovací dokumentace (vyšší – např. zásady územního rozvoje) nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem do podrobnější územně plánovací dokumentace (nižší – např. územní plán) nebo do územního rozhodnutí.

4. Nemožnost prodloužení lhůty pro stanovisko dotčených orgánů - § 37 odst. 3 (dříve § 37 odst. 2), § 50 odst. 2 (dříve rovněž § 50 odst. 2), § 65 odst. 3 (dříve § 65 odst. 2)

Dosavadní znění stavebního zákona umožňovalo ve výše uvedených případech prodloužit dotčenému orgánu v odůvodněných případech lhůtu pro uplatnění jeho stanoviska k územně plánovací dokumentaci. V novém znění je tato možnost obsažena pouze ve vztahu k posouzení vlivů na životní prostředí, ostatní dotčené orgány takovou možnost novelou ztratily (obecná lhůta - nejméně 15 dní před jednáním + maximálně 30 dní po jednání, výjimečně kratší jako v ustanovení § 52 odst. 3, tj. 7 dnů ode dne veřejného projednání). Dále je třeba konstatovat, že v některých případech je běh těchto lhůt navázán na jiné skutečnosti, než tomu bylo doposud (zde lze např. upozornit na konstrukci běhu zcela nové lhůty podle § 37 odst. 6, jinou konstrukci v ustanoveních § 39 odst. 2 a 4, § 52 odst. 3, § 67 odst. 2). Obecně je třeba věnovat běhu těchto lhůt ještě větší pozornost než dříve. I

nadále platí zásada, že k pozdě uplatněným stanoviskům se nepřihlíží (např. § 37 odst. 3 a 6, § 39 odst. 2 a 4, § 50 odst. 2, § 53 odst. 1, § 65 odst. 3, § 67 odst. 4).

5. Zdůraznění závaznosti stanoviska dotčeného orgánu v rámci územního plánování - § 38 odst. 2, § 51 odst. 2, § 68 odst. 4 písm. d)

V rámci územního plánování může hájit dotčený orgán „svůj“ veřejný zájem dvěma formami. Vždy je v zákoně stanoveno, o kterou formu se v konkrétním případě jedná. Buď jde o formu vyjádření (např. § 42 odst. 1, § 47 odst. 2, § 64 odst. 3), s jehož obsahem je povinen pořizovatel se vypořádat, ale není jeho obsahem vázán, a dále stanovisko, jehož obsahem naopak vázán je (v případě rozporů musejí být tyto rozpory vyřešeny postupem stanoveným právními předpisy, obecně vyjádřeno v § 4 odst. 8, dále např. v § 51 odst. 1, ale rozhodně není na uvážení pořizovatele, jak s obsahem stanoviska naloží, tj. zda jej bude respektovat). Tento fakt je v případě stanovisek dále zdůrazněn v tom směru, že zastupitelstvo kraje nebo obce je při schvalování územně plánovací dokumentace vázáno stanovisky dotčených orgánů nebo výsledkem řešení rozporů. V případě regulačního plánu musí pořizovatel mimo jiné dle § 68 odst. 4 písm. d) posoudit soulad návrhu regulačního plánu se stanovisky dotčených orgánů, případně s výsledkem řešení rozporů.

6. Některé změny v souvislosti s územním a regulačním plánem, které nemají bezprostřední dopad na dotčené orgány - § 43 odst. 2, § 48, § 49, § 55 odst. 4, § 61 odst. 2

V ustanovení § 43 odst. 2 je nově řešeno provázání podmínek na dohodu o parcelaci (dosud v tomto ustanovení neřešené), podmínění rozhodování územních studií (opět zde dosud neřešené), jiná konstrukce pozbytí platnosti podmínky zpracování regulačního plánu na žádost, která je omezena jedním rokem (dosud měl být regulační plán vydán do 2 let od podání úplné žádosti, nově v souladu se zadáním regulačního plánu, i v této textaci je oproti dosavadnímu znění drobný rozdíl).

Bez náhrady byl vypuštěn koncept územního plánu – dosud ustanovení § 48 až § 49.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že pouze k přečíslování došlo v případě dosavadního ustanovení § 55 odst. 3, nově odstavec 4, podle kterého další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.

V ustanovení § 61 odst. 2 zákon změnil povinnost řešit regulačním plánem v řešené ploše náhradu územních rozhodnutí, kterou změnil na možnost řešit takovou náhradu regulačním plánem, která je vyjádřena spojením „regulačním plánem lze nahradit územní rozhodnutí“.

7. Možnost vyloučit ohlášení u vybraných staveb v územním rozhodnutí - § 78 odst. 6

Stavební úřad je oprávněn za stanovených podmínek u okruhů staveb nebo terénních úprav popsanych v § 104 odst. 1 písm. f) až i) stanovit, že provedení těchto prací nevyžaduje ohlášení. Jedním z důvodů, které mohou bránit využití tohoto zmocnění, je ochrana veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů (těmi by mohl být jak zákon o státní památkové péči tak Úmluva o ochraně architektonického dědictví v případech, kdy jde o zásah, který je třeba s ohledem na detail a konkrétně popsaný zájem státní památkové péče posoudit i v podrobnější podobě). I na tuto skutečnost by tak bylo vhodné pamatovat při vypracování závazného stanoviska ke stavbám nebo terénním úpravám popsaným v § 104 odst. 1 písm. f) až i).

8. Veřejnoprávní smlouva z pohledu podílu dotčeného orgánu na jejím vzniku - § 78a

Z pohledu dotčeného orgánu je při tvorbě závazného stanoviska k zamýšleným pracím bezpředmětné, zda stavebník hodlá využít postupu podle ustanovení § 78a (k uzavření veřejnoprávní smlouvy již není třeba souhlas dotčeného orgánu, jak to vyžadoval dosavadní § 78 odst. 3).

Stavebník je povinen v tomto případě dle § 78a odst. 2 předložit stavebnímu úřadu návrh veřejnoprávní smlouvy, který mimo jiné obsahuje podmínky vyplývající ze závazných stanovisek dotčených orgánů a k tomuto návrhu rovněž tato závazná stanoviska připojí. Současně je povinen v návrhu smlouvy vyjádřit, že se zavazuje splnit podmínky závazných stanovisek dotčených orgánů.

Stavební úřad podaný návrh veřejnoprávní smlouvy podle odstavce 3 téhož ustanovení posoudí a mimo jiné informaci o něm vyvěsí po dobu 8 dnů na úřední desku. Podmínkou pro účinnost smlouvy, pokud její návrh stavební úřad přijme, je následné předložení souhlasu všech osob, které by byly účastníky územního řízení, stavebnímu úřadu. Následně stavební úřad dle § 78a odst. 5 vyvěsí na úřední desce oznámení o uzavření veřejnoprávní smlouvy.

Veřejnoprávní smlouvu lze z moci úřední přezkoumat v přezkumném řízení ve lhůtě 1 roku od její účinnosti. Prvostupňové rozhodnutí v přezkumném řízení nelze vydat po uplynutí 15 měsíců od nabytí účinnosti.

9. Nová podoba § 79 – rozhodnutí o umístění stavby

V § 79 odst. 2 (dříve odstavec 3) je nový výčet staveb a zařízení, které nevyžadují ani územní souhlas. Došlo k dosti výraznému předělání jednotlivých písmenek, mimo jiné zmizel text dosavadního písm. o), který řešil označování kulturních památek (což byl z hlediska dikce následujícího odstavce nesmysl, neboť toto osvobození se mohlo vztahovat pouze na objekty, které kulturními památkami nebyly).

Výluky z tohoto osvobození z hlediska zájmů státní památkové péče jsou v podstatě ve stejné podobě jako dosud řešeny v § 79 odst. 3 (jen je zde poněkud jiný výčet písmen pro nemovitosti v památkově chráněných územích, a to s ohledem na nový katalog v odstavci druhém).

V § 79 odst. 6 se pak poněkud skrytě objevuje skutečnost, že došlo ke změně obsahu územního rozhodnutí podle § 77 písm. c), které nově řeší již jen změnu vlivu užívání stavby na území a nikoliv již samotnou změnu stavby. Toto mimo jiné znamená, že z ustanovení § 81 odst. 2 písm. a) a b) vypadla výslovná vazba na nástavby a přístavby. Tyto pojmy již v rámci „klasického“ územního rozhodování použity nejsou. Nicméně dle § 96 odst. 2 písm. c) vyžadují územní souhlas změny stavby [mezi které patří nástavba a přístavba viz § 2 odst. 5 písm. a) a b) a odst. 6]] a současně rozhodnutí o umístění stavby podle § 79 odst. 6 nevyžadují stavební úpravy [§ 2 odst. 5 písm. c)], z čehož lze dovodit, že územní rozhodnutí o umístění stavby (byť jde o jazykově obtížně chápatelné vyjádření) vyžadují ty nástavby a přístavby, které nespĺňují podmínky pro vydání územního souhlasu. V tomto případě tak buď formálně umísťujeme stavbu na stavbu (nástavba) nebo stavbu u stavby (přístavba).

10. Povinnost stavebníka připojit závazné stanovisko k žádosti o územní rozhodnutí – § 86 odst. 2 písm. b)

V ustanovení § 86 odst. 2 písm. b) je tato povinnost zachována. Je však možné podat žádost o vydání územního rozhodnutí bez závazného stanoviska dotčeného orgánu (což je výslovná novinka novelizovaného znění stavebního zákona) nebo koordinovaného závazného stanoviska dotčených orgánů, pokud stavební úřad a ostatní dotčené orgány nebo dotčený orgán jsou součástí téhož městského úřadu nebo magistrátu. V takovém případě je žádost o vydání územního rozhodnutí současně žádostí o závazné stanovisko dotčeného orgánu nebo koordinované závazné stanovisko (žadatelem je i nadále ten, kdo podal žádost o územní rozhodnutí, nikoli stavební úřad).

V tomto případě by dle našeho názoru stavební úřad ve smyslu ustanovení § 149 odst. 2 správního řádu své řízení automaticky měl do vydání závazného stanoviska nebo koordinovaného závazného stanoviska přerušit (skutečnost, že probíhá řízení, v němž bude vydáno závazné stanovisko, je mu známá z povahy věci), a na tento případ tak nelze vztahovat postup dle níže uvedeného § 87 odst. 1, neboť by zde byl naprosto neúměrně a neodůvodněně rozdílný přístup k ochraně veřejných zájmů odvislých procesně od relativně nahodilé skutečnosti, zda je stavební úřad a dotčené úřady součástí jednoho úřadu nebo nikoli (k tomu též konstrukce ustanovení § 89 odst. 1).

Jde o jediný případ ve stavebním zákoně a postup, kdy závazné stanovisko pro územní řízení obstarává stavební úřad. Uvedené neplatí pro veřejnoprávní smlouvu, ani pro zjednodušené územní řízení, územní souhlas a postupy dle stavebního řádu, kdy vždy musí být závazné stanovisko nebo koordinované závazné stanovisko již součástí podání stavebníka a neopatřuje jej stavební úřad (samozřejmě s tou výhradou, kdy je koordinátor koordinovaného závazného stanoviska zařazen do stavebního úřadu - zde však jde pouze o vnitřní uspořádání úřadu, které je nezávislé na znění stavebního zákona).

11. Zahájení územního řízení a následné závazné stanovisko - § 87

Obligatorní součástí postupu v souvislosti se zahájením územního řízení již nemusí být ústní jednání. S tím, že již není ústní jednání povinné, souvisí i skutečnost, že v takovém případě mají dotčené orgány možnost uplatnit své, fakticky druhé závazné stanovisko k danému řízení ve lhůtě minimálně 15 dnů od oznámení o zahájení územního řízení.

Takový postup není zcela bezpředmětný, neboť ne vždy je stavební úřad schopen vyhodnotit, zda promítnutí všech požadavků dotčených orgánů nepředstavuje současně rozpor s některými veřejnými zájmy, o nichž dotčené orgány v době vyhotovení primárního závazného stanoviska vědět nemohly (v žádosti, potažmo projektové dokumentaci řešeny nebyly a byly promítnuty až do dokumentace zpracované v souladu s jednotlivými závaznými stanovisky předložené stavebnímu úřadu). Může jít o jiné řešení požárních únikových cest (např. více bourání či kácení v areálu, než předpokládala žádost). Právě tyto okolnosti by mohly být řešeny tímto sekundárním závazným stanoviskem, kdy však samozřejmě platí již výše zmíněný limit v podobě vázanosti svým předchozím závazným stanoviskem (§ 4 odst. 4). Proto také v tomto případě je lhůta pro uplatnění těchto sekundárních závazných stanovisek v ustanovení § 89 odst. 1 řešena jako propadná.

12. Společné územní a stavební řízení – § 94a

Nově je ve výše uvedeném ustanovení upravena možnost společného územního a stavebního řízení. Z pohledu povinnosti přiložit ke své žádosti závazné stanovisko dotčeného orgánu je významný fakt, že úprava žádosti o stavební povolení [§ 110 odst. 2 písm. d)] vylučuje možnost podat žádost bez závazného stanoviska dotčeného orgánu, a proto v rámci společného územního a stavebního řízení by neměl být prostor pro uplatnění ustanovení § 86 odst. 2 písm. b) tj. očekávat, že závazné stanovisko opatří městský úřad nebo magistrát v rámci koordinovaného stanoviska.

Dotčený orgán svým závazným stanoviskem, popř. samotná povaha věci může zabránit rozhodnutí věci ve společném řízení. Následovalo by vyloučení věci do územního řízení, nabytí právní moci a následně by bylo vedeno stavební řízení.

I v rámci tohoto postupu pak stavební úřad úkony a společné rozhodnutí doručuje dotčeným orgánům jednotlivě, nikoli veřejnou vyhláškou (§ 94a odst. 6).

13. Zjednodušené územní řízení - § 95

Závazná stanoviska si obstarává žadatel. Nelze jej spojit se stavebním řízením. Pokud nelze řízení provést, překlopí jej stavební úřad do „klasického“ územního řízení.

Dotčené orgány stejně jako v minulosti mohou podávat výhrady proti návrhu výroku rozhodnutí zveřejněnému na úřední desce, a to do 15 dnů od vyvěšení návrhu na úřední desce (návrh výroku rozhodnutí se dotčeným orgánům doručuje jednotlivě, lze však předpokládat, že se doručení bude shodovat nebo blížit datu vyvěšení). Důvodem výhrady proti návrhu výroku rozhodnutí mohou být nově dle § 95 odst. 5 pouze skutečnosti v tomto ustanovení výslovně uvedené, tzn. že v návrhu výroku rozhodnutí ve zjednodušeném územním řízení nejsou obsaženy podmínky uplatněné v závazných stanoviscích dotčených orgánů nebo je záměr navržen v rozporu s jejich rozhodnutím (tj. zřejmě i v rozporu se závěrem obsaženým v závazném stanovisku).

14. Územní souhlas - § 96

Jako institut je zachován územní souhlas, okruh staveb a dalších úprav, kdy postačí územní souhlas. S jistými odlišnostmi je oproti stávajícímu stavu vyjmenován v § 96 odst. 2. Podkladem pro vydání územního souhlasu musejí být dle § 96 odst. 3 písm. b) souhlasná závazná stanoviska (dosavadní úprava hovořila jen o závazných stanoviscích, byť z povahy věci i ta musela být souhlasná, neboť jinak by vydání územního souhlasu nebylo možné). Věcně nevyhovující žádost musí stavební úřad překlopit podle § 96 odst. 5 do „klasického“ územního řízení.

Nová je výslovná úprava možnosti použití mimořádného opravného prostředku – územní souhlas lze podle § 96 odst. 4 přezkoumat v přezkumném řízení, a to nejdéle do 1 roku ode dne, kdy nabyl právních účinků (tj. byl doručen žadateli) a rozhodnutí v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků.

Novinkou je zavedení doby platnosti územního souhlasu, kterou nelze prodloužit. Územní souhlas platí 2 roky.

15. Společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru - § 96a

Nově je zaveden institut společného územního souhlasu a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru podle § 96 a § 105. Rozhodný je v tomto případě obsah žádosti, která je svým způsobem rovněž odvislá od prováděcí vyhlášky, která by s tímto institutem měla počítat, dosud však nebyla vydána.

I v tomto případě při nesplnění předpokladů pro vydání kteréhokoli z obou souhlasů platí, že řízení se postupem dle § 96 odst. 5 překlápí do „klasického“ územního řízení.

Dotčeným orgánům je tento souhlas doručován – § 96a odst. 3.

16. Práce nevyžadující stavební povolení ani ohlášení – § 103

V § 103 je uveden v mnoha ohledech nový katalog staveb a dalších úprav, které nevyžadují ani ohlášení ani stavební povolení. Naprostá většina těchto zásahů však vyžaduje minimálně územní souhlas [viz znění § 96 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 79 odst. 6], tedy s výjimkou udržovacích prací a stavebních úprav podle § 2 odst. 5 písm. c) jsou v režimu volném jen ve vztahu k části čtvrté stavebního zákona (tj. stavební řád) nikoli však ve vztahu ke stavebnímu zákonu jako celku (vztahuje se na ně postup v rámci územního rozhodování).

Z hlediska památkové péče je pak významné, že minimálně ohlášení vyžadují jak udržovací práce na kulturní památce, tak nově i stavební úpravy, které doposud takto řešeny nebyly [viz § 103 odst. 1 písm. c) a d)].

Jako novinku je pak třeba uvést, že nově jsou ve volném stavebním režimu jakákoli reklamní zařízení [§ 103 odst. 1 písm. e) bod č. 16 v porovnání s dosavadním zněním § 103 odst. 1 písm. b) bod 9], co se územního rozhodování týče lze opětovně odkázat na § 79 odst. 2 písm. a) a odst. 3. Naopak ohlášení vyžadují i nadále stavby pro reklamu podle § 3 odst. 2 [viz § 104 odst. 1 písm. e)].

17. Jednoduché stavby, terénní úpravy a udržovací práce vyžadující ohlášení – § 104

Jak již bylo řečeno, ohlášení vyžadují udržovací práce a provádění stavebních úprav na kulturní památce. Odst. 1 § 104 přináší výčet staveb, které je nutno ohlašovat. Změna dokončené stavby z odst. 1, pokud nedojde k překročení parametrů z odst. 1, se rovněž ohlašuje. U staveb a terénních úprav uvedených v § 104 odst. 1 písm. f) až i) může stavební úřad v územním rozhodnutí, jestliže to nevyklučuje povaha věci, ochrana veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů nebo ochrana práv účastníků řízení, stanovit, že k jejich provedení nebude vyžadovat ohlášení. K ohlášení musí stavebník přiložit souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů. Odstavce 2 až 7 stanovují náležitosti projektových dokumentací pro jednotlivé okruhy staveb z odst. 1. V případě, že je ohlášení perfektní tj. úplné, v souladu se závaznými stanovisky, územním rozhodnutím nebo jeho náhradou, pak stavební úřad vydá souhlas s provedením ohlašovaného záměru. Souhlas musí stavební úřad vydat do 30 dní ode dne podání žádosti. Tato lhůta je však již jen pořádková a stavební zákon po novele neumožňuje vydání souhlasu mlčky a stavebník je povinen počkat na doručení písemného vyhotovení souhlasu, neboť až doručením nabývá souhlas právních účinků. Nedodržení 30 denní lhůty tak bude „již jen“ nesprávným úředním postupem.

Pokud stavební úřad dojde naopak k závěru, že ohlášení není úplné nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu k ohlášeným pracím, rozhodne stavební úřad podle § 107 odst. 1 usnesením o tom, že provede stavební řízení, tj. dojde k „překlopení“ režimu posuzování z ohlašovacího do režimu povolovacího. Stavební zákon tedy na rozdíl od dosavadní úpravy již nepředpokládá existenci dvou neprostopných kategorií staveb a dalších činností, z nichž jedna skupina byla výlučně na ohlášení a druhá na stavební povolení, aniž by mezi oběma kategoriemi byl možný prostup do druhé procesní varianty, kdy jedním z výsledků byl dle dosavadní úpravy zákaz ohlášených prací.

Stejně jako územní souhlas lze souhlas s ohlášením přezkoumat do 1 roku od nabytí právních účinků tj. od doby doručení stavebníkovi. Rozhodnutí v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne nabytí právních účinků. Souhlas platí po dobu 2 let. Platnost nelze prodloužit. Platnosti nepozbývá, bylo-li započato s realizací ohlašovaného záměru ve lhůtě 2 let. Pokud není ohlášení úplné nebo nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu, pak se usnesením rozhodne o překlopení věci do stavebního řízení.

18. Stavební řízení - § 109 a následující

Ostatní stavby, na které se nevztahuje volný stavební režim nebo ohlášení, podléhají stavebnímu řízení. Stavební povolení vyžaduje změna ohlašovaných staveb v případě, že by změnou stavby došlo k překročení parametrů z § 104 odst. 1, rovněž se ve stavebním řízení projednají věci „překlopené“ z ohlašovacího řízení. K žádosti o stavební povolení stavebník musí podle § 110 odst. 2 písm. d) přiložit mimo jiné závazná stanoviska dotčených orgánů, dosavadní právní úprava počítala obdobně jako na úseku územního rozhodování, že ve stanovených případech tuto povinnost stavebník neměl. Stavební zákon zavádí novou lhůtu pro vydání stavebního povolení v jednoduchých případech 60 dnů a ve zvláště složitých případech nejdéle do 90 dnů.

19. Veřejnoprávní smlouva nahrazující stavební povolení - § 116

Z pohledu dotčeného orgánu je při tvorbě závazného stanoviska k zamýšleným pracím bezpředmětné, zda stavebník hodlá využít postupu podle ustanovení § 116 (k uzavření veřejnoprávní smlouvy již není třeba souhlasu dotčeného orgánu, jak to vyžadoval dosavadní § 116 odst. 1).

Stavebník musí stavebnímu úřadu předložit dle § 116 odst. 2 návrh veřejnoprávní smlouvy, který mimo jiné obsahuje podmínky vyplývající ze závazných stanovisek. Současně je stavebník povinen v návrhu smlouvy vyjádřit, že se zavazuje splnit podmínky závazných stanovisek dotčených orgánů.

Povinností stavebního úřadu je přezkoumat správnost a úplnost návrhu veřejnoprávní smlouvy. Návrh veřejnoprávní smlouvy může stavební úřad odmítnout. Stavební úřad vyznačí účinnost na veřejnoprávní smlouvě poté, co stavebník doloží souhlasy osob, které by byly účastníky stavebního řízení.

Veřejnoprávní smlouvu lze z moci úřední přezkoumat v přezkumném řízení ve lhůtě 1 roku od její účinnosti. Prvostupňové rozhodnutí v přezkumném řízení nelze vydat po uplynutí 15 měsíců od nabytí účinnosti.

20. Autorizovaný inspektor § 117 a následující

Nově je upraven institut autorizovaného inspektora a jeho certifikátu, který se pokouší napravit dosavadní stav, kdy judikatura výkladem nalézala možnosti účastníků a dotčených orgánů brojit proti certifikátu, při jehož vystavení byli opomenuti. Dnes judikatura dospěla k názoru, že opomenutý účastník se musí obrátit na stavební úřad a požadovat, aby rozhodl o určení právního stavu dle § 142 odst. 1 správního řádu. Uzavře-li stavebník smlouvu s autorizovaným inspektorem, pak záměr může realizovat, až když tento stavebník oznámí stavbu stavebnímu úřadu. Další podmínkou je například, aby si stavebník opatřil závazná stanoviska dotčených orgánů. Orgán územního plánování nemůže svým rozhodnutím zakázat využití služeb autorizovaného inspektora (dříve § 117 odst. 1), toto nově může stanovit pouze zvláštní právní předpis. Autorizovaný inspektor svým certifikátem mimo jiné stvrzuje, že vyhodnotil souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů.

Stavební úřad má za povinnost certifikát zkontrolovat z hlediska splnění náležitostí. Pokud bude zapotřebí stanovit podmínky i z důvodu ochrany veřejných zájmů, pak stavební úřad do 30 dní usnesením oznámí stavebníkovi, že jeho záměr „překlápí“ do stavebního řízení.

Pokud není potřeba vést stavební řízení a oznámení je perfektní, oznámení a certifikát stavební úřad vyvěsí na úřední desce po dobu 30 dnů. Dotčené orgány, stejně jako osoby, které by byly účastníky řízení, mají právo nahlížet do podkladů pro vystavení certifikátu. Ve lhůtě pro vyvěšení oznámení o stavbě mohou dotčené orgány uplatnit výhrady proti vydání certifikátu, což je zcela nový institut stavebního zákona. Důvodem může být pouze skutečnost, že k stavebnímu záměru nebylo vydáno závazné stanovisko dotčeného orgánu nebo že certifikát autorizovaného inspektora je s vydaným závazným stanoviskem v rozporu. Stavební úřad nemůže přenechat kontrolu certifikátu a oznámení jen dotčeným orgánům. Sám je z moci úřední rovněž povinen učinit úkon obdobný výhradě, má-li za to, že certifikát je vadný. Podání výhrady má odkladný účinek a stavebník nemůže záměr provádět. Stavební úřad je povinen o podání výhrady vyrozumět stavebníka a vyžádat si k ní vyjádření autorizovaného inspektora. Ve lhůtě 15 dní od obdržení vyjádření autorizovaného inspektora stavební úřad předloží věc nadřízenému stavebnímu úřadu. Nadřízený stavební úřad přezkoumává certifikát z hlediska souladu s právními předpisy. Pokud bude certifikát vystaven v rozporu s právními předpisy, pak rozhodne, že oznámení stavby nemá právní účinky a nelze stavební záměr dle certifikátu realizovat nebo rozhodne, že prvoinstanční stavební úřad měl oznámení „překlopit“ do stavebního řízení dle § 117a odst. 1. Prvoinstanční orgán je tímto usnesením vázán. Poslední možností je, že nadřízený stavební úřad výhrady zamítne pro nepřípustnost nebo nedůvodnost.

Na jediném místě stavebního a územního řízení zůstalo nabývání práv stavebníka marným uplynutím lhůty.

Uplynutím 30 denní lhůty na zveřejnění oznámení a certifikátu na úřední desce získá stavebník právo realizovat svůj záměr, popřípadě oznámením rozhodnutí nadřízeného stavebního úřadu o tom, že uplatněné výhrady nebo námitky nebyly důvodné nebo přípustné. Právo provést stavbu trvá stejně jako u ostatních řízení před stavebním úřadem 2 roky, nebyla-li stavba zahájena a stavební úřad (tedy nikoliv autorizovaný inspektor) lhůtu může prodloužit na základě podání odůvodněné žádosti.

21. Změna stavby před dokončením - § 118

Změnu stavby lze povolit jen v souladu s územním rozhodnutím nebo úkonem, který jej nahrazuje. Pokud je zapotřebí současně změnit i územní rozhodnutí, použijí se přiměřeně ustanovení § 94 a § 94a a stavební úřad o této změně může rozhodnout ve spojeném řízení. Žádost o změnu stavby stavební úřad musí projednat i s dotčenými orgány v rozsahu, v jakém se změna dotýká zájmů chráněných zvláštními předpisy.

Méně formální postup změny stavby před dokončením formou zápisu do stavebního deníku nebo jednoduchého záznamu o stavbě upravoval § 118 odst. 3. Nově jej upravuje § 118 odst. 6. Změnu stavby, která se nedotýká práv ostatních účastníků stavebního řízení, stavební úřad schvaluje rozhodnutím vydaným na místě při kontrolní prohlídce stavby. Oznamuje jej zápisem do stavebního deníku nebo jednoduchého záznamu o stavbě. Změna se dále nesmí týkat podmínek územního rozhodnutí a veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. V případě, že změna zasahuje do veřejného zájmu, musí příslušný dotčený orgán písemně anebo prohlášením do protokolu se změnou souhlasit.

To, že novela nebyla v konečném důsledku zcela provázána s nenovelizovaným textem, vyplývá například z ustanovení § 134 odst. 1, které stále při odkazu na „neformální rozhodování“ na místě odkazuje i nadále na § 118 odst. 3, nikoli na odstavec 6, který tuto možnost nově upravuje.

22. Užívání staveb – § 119 až § 122

Oblast užívání staveb prošla v důsledku provedené novelizace řadou velmi podstatných změn.

První změnou je podle § 119 odst. 1 skutečnost, že i užívání vybraných staveb, které jsou z hlediska povolovacího ve volném stavebním režimu [§ 103 odst. 1 písm. e) bod 4 až 8], podléhá regulaci podle § 120 nebo § 122 a k jejich užívání je třeba souhlas stavebního úřadu nebo kolaudační souhlas.

Rozsah zkoumání stavby při uvádění stavby do užívání nově popisuje ustanovení § 119 odst. 2, a to svodně pro obě varianty připouštění užívání (doposud byly tyto otázky řešeny samostatně v ustanovení § 120 odst. 2 a § 122 odst. 2).

Stavební úřad je povinen zkoumat, zda

- a) je stavba provedena v souladu s rozhodnutím o umístění stavby (nebo jiným úkonem, který jej nahrazuje),
- b) je stavba provedena v souladu s povolením stavby,
- c) je stavba provedena v souladu s dokumentací nebo ověřenou projektovou dokumentací,
- d) je stavba provedena v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, pokud byla podle zvláštních předpisů vydána,
- e) jsou dodrženy požadavky na výstavbu,
- f) skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

Dotčený orgán i odborná organizace by s ohledem na výše uvedený katalog měly, pokud mají takové poznatky, na porušení některých z výše uvedených zájmů stavební úřad upozornit průkazně co nejdříve, tím jednak mohou zabránit ničení hodnot chráněných dle zákona o státní památkové péči a

současně tím mohou podstatně zúžit prostor pro správní uvážení stavebního úřadu, zda tyto požadavky v konkrétním případě skutečně naplněny jsou.

S výjimkou staveb, k jejichž užívání je třeba kolaudační souhlas, je postup k posouzení možnosti užívat stavbu popsán v § 120. I nadále platí povinnost ohlásit záměr započít s užíváním stavby nejméně 30 dnů předem. Po novele již však stavební zákon nepočítá s variantou, že by podle § 120 odst. 1 bylo možné souhlas k užívání stavby udělit mlčky. Dále je ve všech případech zakotvena povinnost stavebního úřadu provést kontrolní prohlídku stavby, kdy buď v rámci kontrolní prohlídky stavební úřad do protokolu zaznamená splnění podmínek podle § 119 odst. 2, nebo v pořádkové lhůtě 30 dnů užívání stavby zakáže.

Úprava možnosti užívání stavby po zákazu jejího užívání se nemění a dosavadní odstavce § 120 odst. 2 až 4 zůstávají co do procesního postupu beze změny.

Po novele dává stavebníkovi stavební zákon možnost nechat si na kopii oznámení užívání stavby vyznačit datum vzniku práva užívat stavbu.

Nově pak také ustanovení § 120 odst. 6 umožňuje reagovat na skutečnost, že právo užívat stavbu nevzniklo a při započatém užívání stavby v rozporu s právními předpisy umožňuje toto ustanovení stavebního zákona stavebnímu úřadu postupovat podle § 129. Možnost využít těchto zmocnění, pro stavebníka velmi nepříjemných, je omezena jedním rokem od podání oznámení záměru započít užívat stavbu.

Okruh staveb, k jejichž užívání je třeba kolaudačního souhlasu, se v § 122 odst. 1 nemění a i nadále k nim patří stavba, která je kulturní památkou. I nadále je zachována povinnost provést závěrečnou kontrolní prohlídku stavby, která má proběhnout v pořádkové lhůtě nejpozději do 60 dnů ode dne doručení žádosti o vydání kolaudačního souhlasu.

Při vydání kolaudačního souhlasu se opět posuzuje splnění podmínek dle § 119 odst. 2. Stejně jako územní souhlas nebo souhlas s ohlášenými pracemi lze i kolaudační souhlas přezkoumat do 1 roku od nabytí právních účinků tj. od doby doručení stavebníkovi. Rozhodnutí v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne nabytí právních účinků.

V ostatních aspektech zůstává konstrukce vydávání kolaudačního souhlasu beze změny, tedy i nadále platí, že nejsou-li splněny podmínky pro jeho vydání, užívání stavby se zakáže. Zde tedy v rámci projednávání novely došlo k ústupu z původně zamýšlené možnosti pokusit se vrátit k možnosti známé z předchozího stavebního zákona, tj. povolit užívání se souběžným stanovením podmínek pro odstranění výslovně uvedených závad, které nebránily užívání stavby. I nadále tedy platí, že i pro vady, které by nemusely bránit bezpečnému užívání stavby jako takové, může být rozhodnuto o tom, že užívání stavby se do odstranění těchto závad zakazuje.

23. Povolení k odstranění stavby - § 128

Volný režim je zachován u odstraňování staveb, které stavební úřad nepovoluje ani nepotřebují ohlášení tj. § 103. I u staveb spadajících do § 103, jako jsou vedení elektrických, plynových, elektronických atp. sítí a staveb obsahujících azbest, je nutné stavebnímu úřadu ohlásit odstraňování. Stavby, které vyžadují povolení nebo ohlášení, je možné odstranit na ohlášení. Vlastník je povinen u staveb, které jsou povolovány nebo u ohlašovaných staveb z § 104 odst. 1 písm. a) až e) doložit při

ohlašování závazná stanoviska dotčených orgánů ke způsobu odstranění stavby, což znamená, že u některých staveb písm. f) až k) odst. 1 § 104 nebude pro jejich odstraňování zapotřebí závazných stanovisek dotčených orgánů. Dále v ohlášení musí být uvedena informace o dodržení požadavků dotčených orgánů. Je-li ohlášení úplné, záměr se nedotýká práv třetích osob, nebo není potřeba stanovit podmínky pro odstranění např. z důvodu ochrany veřejných zájmů, vydá stavební úřad do 30 dnů ode dne podání souhlas s odstraněním stavby. I zde platí, že souhlas nabývá účinků doručením vlastníkovi. Souhlas lze přezkoumat v přezkumném řízení za stejných podmínek, jak je uvedeno výše. Bez obdržení souhlasu vlastníkovi nevzniká právo stavbu odstranit.

Pokud stavební úřad shledá, že ohlášení není úplné nebo nejsou splněny podmínky vydání souhlasu, tj. záměr se dotýká práv třetích osob, je zapotřebí stanovit podmínky pro odstranění stavby, nebo je nutné uložením podmínky chránit veřejný zájem, usnesením rozhodne stavební úřad o „překlopení“ do povolovacího řízení. V § 128 odst. 5 je stanoveno, že povinnosti vlastníka odstraňované stavby stanovené zvláštními předpisy nejsou dotčeny. V případě památkové péče to znamená, že nelze vést řízení o povolení odstranit kulturní památku.

Dle odst. 6 se vždy vede řízení o povolení odstranit stavbu, pokud se jedná o odstranění stavby nebo pokud se odstranění týká terénní úpravy na nemovitosti ležící v památkové rezervaci, zóně nebo v památkovém ochranném pásmu. Závazné stanovisko orgánu památkové péče stanoví podmínky pro provedení tohoto záměru.

24. Nařízení odstranění stavby - § 129

Stále platí, že stavební úřad nemůže vést řízení o nařízení odstranění stavby, která je kulturní památkou (§ 129 odst. 5). V případě staveb prováděných nebo provedených bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaných stavebním zákonem stavební úřad má za povinnost vlastníka černé stavby poučit, že do 30 dnů od zahájení řízení může podat žádost o zahájení řízení o dodatečné povolení. Tuto povinnost dříve stavební úřady neměly. Vede-li se řízení o dodatečném povolení stavby, stavební úřad řízení o odstranění přeruší. V řízení o dodatečném povolení musí stavebník nebo vlastník stavby prokázat mimo jiné, že jeho stavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, tj. i opatřit si závazné stanovisko orgánu památkové péče. Neodkladné nařízení odstranění stavby v § 135 nebylo novelou dotčeno a zůstává v platnosti jeho dosavadní znění.

25. Přechodná ustanovení

Dosavadní znění stavebního zákona umožňovalo, aby bylo v územním plánu stanoveno, které stavby nejsou způsobilé pro zkrácené stavební řízení (§ 117 a § 117a). Dle novelizovaného znění stavebního zákona již taková možnost dána není, a obsahuje-li územní plán vymezení staveb nezpůsobilých pro zkrácené stavební řízení, tato jeho část se nepoužije. Pořizovatel podle čl. II bodu 18 zákona č. 350/2012 Sb. ve spolupráci s obcí zajistí, aby uvedené vymezení bylo z územního plánu vypuštěno při vydání jeho nejbližší změny.

26. Vybraná literatura k novele stavebního zákona

- Veřejná správa, 21/2012, Novela stavebního zákona přináší zjednodušení, str. 6.
- Tomáš Sklenář, Novela stavebního zákona na úseku územního plánování, Stavební právo, 3/2012, str. 1 – 21.
- Marcela Pavlová, Zaměření a důvody přijetí novely stavebního zákona na úseku územního rozhodování a stavebního řádu, Stavební právo, 3/2012, str. 22 – 24.
- Jana Macháčková, K vybraným otázkám novely stavebního zákona na úseku územního rozhodování, Stavební právo, 3/2012, str. 24 – 34.
- Jan Mareček, K vybraným institutům po novele stavebního zákona, Stavební právo, 3/2012, str. 35 – 42.
- Vladimíra Sedláčková, K vybraným otázkám novely stavebního zákona na úseku stavebního řádu, Stavební právo, 3/2012, str. 42 – 53.
- Jan Mareček, Certifikát autorizovaného inspektora po novele stavebního zákona, Stavební právo, 3/2012, str. 53 – 56.
- Josef Staša, Režimy provádění stavebních záměrů po „velké“ novele stavebního zákona, Stavební právo, 3/2012, str. 57 – 66.
- Václava Koukalová, [Co přináší novela Stavebního zákona](http://www.TBZ-info.cz), www.TBZ-info.cz, 17. září 2012

Připraveno na Památkové inspekci Ministerstva kultury, 24. ledna 2013

5) Závěr porady

Na závěr porady poděkovala PhDr. Jana Spathová přednášejícím za jejich příspěvky, které obsahovaly mnoho užitečných poznatků a informací z oblasti výkonu státní správy na úseku památkové péče. Zdůraznila, že si váží času, vynaloženého oběma zástupci Památkové inspekce jak na přípravu přednášek, tak i na samotnou účast při poradě.

PhDr. Jana Spathová také přítomným oznámila, že k 1. únoru 2013 končí ve funkci vedoucí oddělení památkové péče KÚZK a nadále bude působit jako ředitelka Národního památkového ústavu – územního odborného pracoviště v Kroměříži. Při této příležitosti poděkovala všem přítomným za dosavadní spolupráci a popřála jim mnoho dobrého do budoucna. Dodala také, že s mnohými z nich se bude setkávat a spolupracovat i v nové funkci. Poté přítomným představila novou vedoucí oddělení památkové péče KÚZK, kterou bude Ing. Alena Pospíšilová.